

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κἀμμίαν ἀρχήν.

Διαρκές.

Δὲν δέχομαι διατριβάς γ' ἀποβ.λέτουν γυναικας.

Δὲν δέχομαι διατριβάς ἐπὶ πληρωμῇ. Ἐκαστος τῶν πολιτῶν μπορεῖ νὰ μοῦ λέγῃ τὰ παράπονά του, καὶ αὐτὰ θὰ τὰ δημοσιεύω δωρεάν. Δὲν δέχομαι ποιήματα αἰσχρά.

Δὲν δέχομαι τέλος οὔτε τὸν ἑαυτὸν μου νὰ γράφῃ εἰς τὸ πύλλο μου. **Φινέτο λὰ μούζικα.**

ΦΩΝΑΖΟΜΕ ΟΛΟΙ ΜΑΣ

μὰς πέθανε ἡ βλογιά, μὰς ρήμαξε.

Ἄν γιὰ πέντε ἀργύρια, — δραχμαῖς ἦταν ἡ φράγκα, δὲν ξέρω, γρόσα ἢ ὄβολα, γιὰτί ποῦ στή ὀργή Θεοῦ νὰ ξέρω γὰ τί μονέδα εἶχαν ἐκεῖνο τὸν καιρὸ—ἐπρόδωκε ὁ Γιούδας τὸν Χριστὸ σας, τὴν σήμερον ἡμέρα, οἱ δεσποτάδες μας μὰς προδίδουν ὅλους γιὰνα τάλλαρο, ἄς ἦνε καὶ κάλπικο. Θὰ πῆτε πῶς; Τόρα ἀμέσως σὰς λέω. — Σταθῆτε νὰ πάω πρὸς νεροῦ μου ἐν πρώτοις, — Ἄ, γύρισα. Τόρα ἐλάτε νὰ κουβεντιάσωμε μὲ τὴν ἡσυχία μας.

Ἐπροχθὲς ἀπέθανε, ὁ μακαρίτης Ντούσης ἀπὸ βλογιά— Θεὸς συγχωρέσει τὴ ψυχὴ του—λοιπόν, οἱ κύρ παπάδες μας καὶ ἕνας δεσπότης ἐπῆγαν νὰ τὸν θάψουν καὶ τὸν ἐψάλλον ἀξεσκέπαστο στὴν ἐκκλησιὰ τοῦ ἁγίου Δημήτρι. Γιατί, κύριοι, παρακαλῶ, ὅταν ψοφολογήσω γὰ ποῦ εἶμαι πτωχός, πᾶτε καὶ μὲ πετᾶτε σὰν σκυλὶ ἀπόξω ἀπὸ τὰ νεκροταφεῖα, σάματις πρόκειται νὰ κολλήσω βλογιά τοὺς πεθαμμένους καὶ μοῦ ρίχνεται καὶ χωρίγι, καὶ μ' ἀσβεστούνετε, σὰν νὰ ἦμαί ντουθάρη, καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς κυρίους πλουσίους, μοῦ τοὺς θάφτετε μὲ ἐπισημότης; Ἐκεῖνοι τάχα τί ἔχουν παραπάνω ἀπὸ μὲ; Δὲν εἶμαι ἄνθρωπος κ' ἐγὼ ὅπως αὐτοὶ, δὲν ἐγεννήκα κ' ἐγὼ, ὅπως κ' αὐτοὶ; Δὲν ἔχω καὶ γὰ βλογιά, δὲν ἔχουν κ' αὐτοὶ; Ἐμένα ὅμως μὲ καρφώνετε, ὅταν τινάζω τὰ πέταλα, αὐτουνοὺς, τοὺς πᾶτε μὲ τὸ κύριε ἐλέησον.

Ἄν πῶς θελετε λοιπόν νὰ ἐξαφανισθῇ αὐτὴ ἡ ἀσθένεια ποῦ μὰς ξεκληρίζει;

Ἐσὲν δὲ, κύρ δεσπότη— ποῦ νὰ ἔχω τὴν κατάρρα σου, γιὰτί δὲν πιάνει, — γιὰτί νὰ πᾶς, μωρὲ, νὰ θάψῃς τὸν ἄνθρωπο; Καὶ σεῖς ἐπίσης κερατοπαπάδες; Βρὲ σεῖς, αὔριο δὲν μπένετε στὰ σπίτια τῶν ἀνθρώπων, νὰ τοὺς βαφτίσετε τὰ παιδιὰ, νὰ τοὺς στερανώσετε, νὰ τοὺς ἀγιάσετε; Ἄν δὲν θὰ τοὺς κολλήσετε βλογιά; Θὰ μοῦ πῆτε:—Ἄν, καὶ πῶς δὲν κολλήσαμε ἡμεῖς; Ἐσεῖς; Γιατί σὰς δὲν σὰς πιάνει οὔτε σκουροῦλα, οὔτε πανούκλα.

Νὰ μὲς' τὸν ἀντίθεο σας, ἀντίθεοι τοῦ τρισκακταρχοῦ.

Μὲ κάνετε μὲ τὰ καμώματά σας νὰ μὴ πιστεύω πλέον οὔτε τὸν Θεὸ ποῦ μὲ ἐπλασε. Νὰ μὲς' τὸν Θεὸ σας, ποῦ νὰ πᾶρουν πενήντα χιλιάδες τραμπάκουλα βελζεβούλιδες, ἐκεῖνο τὸν ἄτιμο ποῦ σὰς ἔκανε παπάδες.

Οὐ νὰ μοῦ χαθῆτε, νὰ μὴ σὰς βλέπω μπροστά μου καὶ κολλάζομαι. Μαγκούφιδες καὶ σεῖς.—Θὰ βάλω τὸν Διευθυντὴ—τόρα ποῦ τὰ φτειάσαμε— νὰ σὰς βάνῃ ὄλουνοὺς σας στὸ κρατητήριο τοῦ **Ἐκτου** καὶ νὰ σὰς ξεθεώσουν οἱ κλητῆρες στὸ ξύλο, σιὸ βούρδουλα, διότι σεῖς δὲν ἔχετε τὸ θεὸ σας ἀπάνω σας.

Σεῖς μωρὲ, καταντήσατε, χειρότεροι κ' ἀπὸ τὸν Λάτα. Σῆκτε!

Ἀϊ κύριοι Ἐπαρχιώται,

τί νὰ σὰς κάνω πλέον; τυπὸν τρεῖς χιλιάδες τὰ πωλῶ, τρεῖς—σῆμυσι τὰ πωλῶ πέντε τὰ πωλῶ. Ἐδῶ οἱ Ἀθηναῖοι, ἐβάλλθησαν καὶ καλὰ, νὰ μὴ ἀφήσουν φύλλο καὶ γιὰ σὰς. Τέτοιον παληάνθρωποι εἶνε, καὶ τέτοιαις δουλειαῖς σὰς φτιάνουν.

Ἐέρετε

πῶς ἐπισκέπτεται ὁ γίατρος τοὺς βλογιασμένους στὸ Γουδί; —ποῦ νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς νὰ τοῦ βάνουν τὸ κεφάλι μέσα καὶ τοῦ κάνουν ταλατιοῦ—πᾶει ὁ μασκαράς καὶ στέκεται ἀπόξω ἀπὸ τὴν ἐξώπορτα καὶ ρωτᾷ, πέθανε κἀνένας, ζῆ τἀνένας; Καὶ ἂν πέθανε, λέει.—Θάψετε τον, νὰ πάη κ' αὐτὸς μαζὺ μὲ τοὺς πεθαμένους. Καὶ ἂν ζῆ, πάλι λέει.—Ἄστε τον νὰ ρέψῃ κ' αὐτὸς νὰ πάη νὰ βρῆ τοὺς ἄλλους.

Γίατρος εἶνε αὐτὸς ἢ κακοῦργος;

Θεὲ, διαφύλλατε τὸν κόσμον σου, γιὰτί ἀπὸ τοὺς γιατροὺς μας, οὐκ ἔστι ἐλπὶς σωτηρίας.

Ὁ Διαμαντόπουλος

ὁ ὀδοντογίατρος μὰς ἦλθε πάλι. Προχθὲς τὸν εἶδα στὴν ἀμαξία καρύτσα καὶ νὰ βγάξῃ τοῦ κόσμου τὰ δόντια μέσα στὸ δρόμον σὰν νὰ ἦσαν βρεθοκούκια. Ἐγὼ ὑποπτεύομαι ἕνα πράγμα, πῶς αὐτὸς δὲν θάνει γίατρος, ἀλλὰ τίποτα μάγος. Ἐγὼ θέλω νὰ μοῦ πονέσῃ κἀνένας δόντι, νὰ πάω νὰ μοῦ τὸ βγάγῃ, νὰ μάθω τὴ τέχνη του. Μὰ καὶ νὰ μὴ μοῦ πονέσῃ, πάλι θὰ πάω νὰ μοῦ βγάγῃ κἀνένα. Ἐπειτα τί τὰ θέλει κἀνεὶς καὶ τὰ πολλὰ δόντια. Εἶναι περιττά.

Ὁ Λάτας.

Τὸν γραπώσαμε κ' αὐτὸν τὸν ἅγιον Νούφριο. Ἐλα δὲ, κατέργαρε, Ζεβεδαῖε. Γιατί, ψευτομακροῦλι, ποῦ θέλεις νὰ κἀμνῃς πῶς τὰ ξέρεις ὅλα, ἐπῆγες καὶ ἔγραψες στὴ πατσαβουρά σου πρῶτος, ὅτι οἱ παπάδες μας θὰ κάνουν ἀπεργία, πράγμα τὸ

Δὲν μοιάζει αὐτὴ ἡ ζουγραφία, σὰν νὰ πνίγη ὁ Τρικοῦπης τὸν Ἀεληγιάννη καὶ Κουμουνδοῦρο (στὴ θάλασσα);

ΣΑΣ ΓΕΛΑΣΑ;

Ναί. Εἶπα, ἀπ' αὐτὴ τὴ βδομάδα, ὅτι θὰ εὐχαζα τρεῖς φοραῖς τὸν Παληάνθρωπο. Ποῦντος; Νάτος. Εὐγῆκε; Δὲν βγῆκε. Ἄμ γιατί; Γιά τ' ἀντὶ τοῦ ἀργαλιοῦ ποῦ ἔχει τέσσερες τρύπαις καὶ δὲν ἔχει τρεῖς. Διότι, ὁ ξυλογράφος μου κύρ Βασεῖλης Σάββας, προχθὲς τοῦ αἰ Δημήτρι ἐπῆγε καὶ μέθυσε, μούγινε κουρούνα, καὶ δὲν μούκανε τὰς εἰκόνας. Πιάστε τον λοιπὸν τὸν μασκαρέα καὶ δόστε του παραμῖα τεσσαράκοντα. Τί σὰς φταίω γῶ, ἀφοῦ ἔχω νὰ κάνω μὲ ἀνθρώπους, ποῦ ἐννοοῦν νὰ κάνουν τὴ δουλειά των σωστά μεν, ἀλλὰ καὶ νὰ διασκεδάζου; Ὅθεν της, ἀπὸ τὴν ἐρχομένη, μὲ τὸ καλὸ, κι' ἂν ἔχω ζωή.

Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

διαμένει ἐκεῖ κοντὰ στὸ φωτογραφεῖον τοῦ Μωραΐτου καὶ θεραπεύει τὸ καλαγκάθι τὴν ἴδια μέρα. Λοιπὸν, ὅσοι πάσχουν, ἄς τρέξουν ἐκεῖ, καὶ ὅταν θεραπευθοῦν, ἄς ἔλθουν νὰ μοῦ ποῦν καὶ μένα εὐχαριστῶ.

Εἴμουν, βλέπετε ἐκεῖ στρυμωμένους.

Καὶ δὲν ἐννοοῦσε τὸ διαβολοκόριτσο νὰ μ' ἀφήση σὲ ἡσυχία. Ὅλο καὶ μούριχνε πέτρας. Δυὸ τρεῖς φοραῖς, ἔτσι μούρθε, νὰ βγῶ, νὰ τὴν βάλω κάτω, νὰ γίνῃ τοῦ κουτροῦλι τὸ πανηγύρι.

Ἄλλὰ ἔλα πάλι ποῦ φοβόμουνα μὴν ἐκθέσω τὴν Εὐανθία μου, ποῦ νὰ τῆς χ. . . τὸ γονιὸ καὶ τὴν ὠρὰ ποῦ βεβήθηκε μπροστὰ μου.

Καὶ πῶς τελείωσε αὐτὴ ἡ ἱστορία; Μεθαῦριο σὰς λέγω.

ΣΤΑ ΟΠΛΑ!

Ἀπὸ τὴ μὲν πρώτη Νοεμβρίου τοῦ ἐρχομένου μηνός, τίθεται εἰς ἐνέργεια τὸ νέο νομισματικὸ σύστημα, τοῦτ' ἔστιν, ἡγουν, δηλαδὴς, ἐν ἄλλοις λόγοις, ἦτοι, ἡ Ἀφροδίτη εἶσαι σὺ, σὺ εἶς' ἡ Ἀφροδίτη.

Ἠγουν της, ὁ φράγκος Γεώργιος θὰ περνᾷ ἀντὶς μιᾶς δραχμῆς, δηλαδὴς, θὰ ἔχη ὁ φράγκος δέκα δεκάρες καὶ ὄχι δώδεκα. Βγῆκε διάταγμα βασιλικό. Τώρα ἐγὼ ποῦ ἔχω δυφράγκα περιουσία, γιατί νὰ χάσω σαράντα λεφτά; Ἄμ ἕνα ἄλλος ποῦ ἔχει χιλιάδες, τί θὰ γίνῃ; Δὲν ἦτανε δυνατὸ νὰ γίνῃ μιὰ προειδοποίησης, νὰ πάρουμε τὰ μέτρα μας ἄλλὰ ἔτσι στὸ ξάφνο μὰς τὴν φτειάσανε τὴ δουλειά;

Εἶνε τίμιος τρόπος συμπεριφορᾶς αὐτὸς ὁ τρόπος; Θέλει νὰ κλέψῃ; κύρ ε Τρικοῦπη, κλέψε μὲ τέχνη, ὄχι ἔτσι στὸ φανερά; Δὲν ἔχεις λεφτά; Εὐχα μ' ἕνα μαντυλάκι καὶ ψωμοζῆτα, νὰ σοῦ δώσω κ' ἐγὼ ἕνα λεπτὸ, μ' ὅλη μου τὴ φτώχεια, ὄχι νὰ μὲ κλέφτης στὰ καλακθαύμενα;

Ἄφες με, μὴ μὲ πειράζεις, ἄφες με στὸ χάλι μου.

Γιατι πλέον στὸ μυαλό μου, . . . δὲν ἔχω τὸ κεφάλι μου. Βρὲ κύριε Τρικοῦπη, ἐκεῖνον ἐκεῖ, βρωτᾶς τὸν ἔμπορα, τὸν ἕναν καὶ τὸν ἄλλον πόσαις χιλιάδες δραγμαῖς χάνει; Κάνε μὲ μιὰ γνωστοποίησης καὶ πέσμας, — Ἀπὸ τὰς τόσας τοῦ μηνός τίθεται εἰς ἐνέργεια ὁ νόμος τοῦ νομισματῶς, ὄχι ἔτσι ἔξαφνα. Αὐτὸ εἶνε ἕνα ἄλλο εἶδος κλεψῆς, φοφερῆς.

Εἶνε τυπωμένο

καὶ τὸ νομισχέδιο τὸ περὶ φορολογίας τοῦ καπνοῦ. Ὡστε σεῖς κύριοι καπνοπῶλαι, πάρτε τὰ μέτρα σας. Ἐγὼ ἀπὸ σὴν μερῆς λιγοστεύω τὸ καπνὸ. Αὐτὸ θὰ πῆ ἀναφορρωτῆς Τρικοῦπης, αὐτὸ θὰ πῆ

Ἄραμπῆς.

Τί Ἄραμπῆς, τί Τρικοῦπης. Οὐζῶ!